

søgelser vist, at den danske Fiskerbefolkning her har en mægtig Indtægtskilde og en Indtægtskilde, hvor man ikke har det Lotterispil som ved Fiskeriet, men hvor man har sine Pæle sat ned, hvor man selv har anbragt dem, og hvor man kan gaa hen og tage dem igen.

Nej, hvis de ærede Politikere fra Jylland gjorde, hvad de burde gøre, saa skulde de tage over til deres Vælgere og sige: Det er rigtigt, hvad der er sagt i denne Sag; selv om det ikke er kommet fra en Fisker. Her er Millioner at tjene, og nu skal I benytte ogsaa dette Raad.

Nu har imidlertid — det indrømmer jeg — Fiskerbefolkningen ikke stillet sig særlig lydher, men jeg vil dog føje til angaaende Hederne, at hvad dette Spørgsmaal angaar, er man meget opmærksom ovre i Jylland for den Tanke, jeg her har gjort mig til Talsmand for. I 1917 blev der nemlig indsendt et Andragende fra Hedejeerne i Hvilsom Kommune vesten for Hobro, hvori de netop henvendte sig til Staten og bad den foretage den af mig anbefalede Forkultur. Og disse Hedejeere bor ikke i Kredse, hvor Socialdemokratiet er herskende; de bor ikke en Gang i Kredse, hvor det radikale Venstre har det store Antal af Stemmer, nej, de bor i en af Venstres allersikreste Kredse. Disse Venstremænd har imidlertid forstaaet, at i denne Sag er Socialdemokratiet en Talsmand for fattige Hedejeeres økonomiske og kulturelle Interesse.

Jeg skal saa til Slutning gøre nogle ganske faa Bemærkninger angaaende Spørgsmaalet om Aandssvageanstalterne: Jeg takker den højtærede Undervisningsminister, fordi han har erkendt, at den Kritik, jeg har fremsat angaaende Forholdene paa Aandssvageanstalten „Karens Minde“, viser, at der var uholdbare Tilstande, og jeg har forstaaet den højtærede Ministers Udtalelser saaledes, at Ministeren i alt Fald mener, at Dr. Ris' Stilling som tilsynsførende Læge er rokket. Desværre udtalte den højtærede Minister sig ikke om det mere principale Spørgsmaal; men det kan maaske komme, naar Ministeren faar Ordet næste Gang. Jeg rettede nemlig det Spørgsmaal til Ministeren, om det ikke vilde være rigtigt, at Aandssvageanstalterne blev rene Statsanstalter. Den Opfattelse har jeg, at det er det, der skal stræbes henimod.

Endelig vil jeg takke Ministeren, fordi han stillede sig nogenlunde velvillig til mit Ønske om et Professorat i Arvelighedsforskning og Raceforbedring. Men jeg maa til den højtærede Minister sige, at dette er ikke en saa begrænset Opgave, som Mini-

steren — at dømme efter hans Udtalelser — mener. Det kan ikke lade sig gøre at løse denne Opgave derved, at man lader Professor Wilhelm Johannsen fortsætte, som han nu er begyndt, med Forskning af Arveligheden hos Planter og Dyr alene. Denne Forskning har den allerstørste Betydning, men den kan jo dog ikke uden videre overføres til Mennesket. Man skal særlig efterspore, hvorledes det forholder sig med Arvegangen hos Mennesker, og det er i denne Forbindelse ikke alene af Interesse at faa at vide, paa hvilken Maade de uheldige Egenskaber i Form af Anlæg overføres, som Aandssvaghed. Det har fuldt saa stor Betydning — for de normale Mennesker er heldigvis de fleste — at faa at vide, hvorledes det gaar med andre Anlægs Overførelse, f. Eks. det matematiske Anlæg eller det musikalske Anlæg; og der foreligger allerede saa meget i den Retning, at man rolig kan sige, at her er en overordentlig vid Mark for den menneskelige Erkendelse. Men nu har jeg hørt — og det skal være min sidste Bemærkning — nogle sige: Ja, men det nye Forslag til Ægteskabslov tager jo Hensyn til denne Arveligheds lære, og derudaf vil man saa drage den Slutning, at der ikke er Grund til at faa et særligt Professorat med Assistenten i denne Videnskab. Men det er dog at stille Tingene paa Hovedet. Hvorfor er der i den Ægteskabslov, der her foreligger Forslag om, truffet saa gode nye Bestemmelser med Hensyn til aandssvage og Epileptikere, som der efter manges Mening er? Det er et Resultat af, at der har været drevet en Arvelighedsforskning, dennes første Virkning viser sig i Forslaget. Men saa har jeg da Ret til at slutte videre, at naar den ufuldkomne Forskning, der indtil Dato er præsteret paa dette Omraade, har kunnet føre til et saadant forbedret Forslag, saa vil det dog blive endnu meget bedre, naar man faar en virkelig videnskabelig Forskning, som kan affælde sig i et endnu større Fremskridt i Fremtidens Ægteskabslovgivning. Med disse faa Bemærkninger vil jeg bede den højtærede Undervisningsminister elskværdigt arbejde for, at vi kan faa et saadant Professorat. Det vil blive til Ære for Danmark og i høj Grad til Gavn for vort Folk.

Anden Næstformand (Alfred Christensen): Folketingsmanden for Vejle Amts 1ste Valgkreds har bedt om Ordet for tredje Gang under denne Behandling. Det ærede Medlem kan ikke faa Ordet uden Tingets